

LÁ THẺ ĐU TIÊN

Mùa đông Hà Nội là những ngày lạnh giá phố đông vắng lặng. Những dòng sông lặng lẽ trôi đi chậm, bắt giáng và mờ nhạt, kéo theo những cơn mưa vào làn gió heo may. Lang thang giữa phố đông, tôi nghe lòng lạnh buốt hơn, lạnh không phải vì cái rét của mùa đông khốc nghiệt, mà lạnh vì nỗi cô đơn, trống vắng. Giữa dòng người xô bồ trên phố đông, chúng tôi có ai là thân thuộc. Tôi bắt chuyến ghé vào quán cà phê bên đường, chọn cho mình chiếc ghế và vị trí ngồi tách biệt. Tôi tách biệt và hoàn thành bài phóng sự đầu tiên về Tam Kỳ. Đang loay hoay gõ máy tính cảnh cảnh thì thấy đâu đó chàng trai trẻ khoác trên mình bộ quần áo đẹp đẽ nhìn về phía tôi:

- Ông, Là Quỳnh đó hả?

- Tôi, tôi... tôi đâu có vị phạm gì đâu mà anh bắt tôi...anh...anh làm phiền tôi ở nhà.

- Ông, tôi... tôi xin lỗi! - Anh cảnh sát đáp lại và hỏi tôi, sau đó anh ta nhìn xuống bàn của tôi. Giữa phố đông lạnh giá, tôi bắt chuyến tìm ra ánh mắt thân thuộc của người quân nhân áo xanh kia. Tôi nhìn thấy người tôi đã từng quen trong cái tuổi mới tím tím mờ mờ. Bắt giáng tôi chợt đứng lên: "Ông, hóa ra cậu là..."

Tôi tách biệt cafe xuống bàn, hai đôi mắt nhìn nhau, bàn tay tôi xoa vào nhau lấp ló. Nhìn ra ngoài phố, tôi nhìn thấy mình của năm năm trước trước - một thiêu u nổi tiếng tám ngày ngô đông hoài bão, một trái tim lạnh lùng bao bọc nỗi sợ hãi... Tất cả chỉ là những ngày hôm qua...

Sáng hôm đó là ngày tôi được phân công trực nhật. Đang loay hoay kê bàn ghế thì một phong thanh nhìn xuống. Tôi tò mò nhìn lên xem. Trong thanh là những dòng chữ nổi kèm theo "từng phạm" là chiếc kẹp xinh xắn: "Giữa Quỳnh thân mến, mình biết bạn đã lâu rồi những hôm nay mới có mặt vì viết thư xin làm quen. Mình học bạn ở chi, cùng chỗ và bạn đồng. Nếu bạn không thể thì hãy âm thầm cho mình nha. Cảm ơn bạn. Ký tên: Quỳnh Anh." Tôi bắt giáng để bên cạnh, tìm thấy một tờ giấy nhỏ trong ngăn, chỉ là một mảnh giấy năm nay chúng tôi có ai dám gửi cho tôi một dòng thư tình đậm mùi sữa nhè nhẹ, và tôi sắp thi kỳ thi Địch học tôi không cho phép mình xao nhãng vào bất cứ việc gì khác. Tôi không biết tên lý thuyết nào, bày giở mà nói với

BÀI DẠ THI SỐ 6

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ sáu, 27 Tháng 10 2017 05:48 -

nhỏ Vân nhỏ Cúc thì chắc chúng nó chắc quê tôi phát khóc mất, ai chắc nói cho hai nhỏ đó biết thì tôi có niềm nở mà chửi lên còng. Càng nghĩ tôi càng rùng mình.

Bỗng hai giọng nói quen thuộc vang lên làm tôi giật bắn người:

- Ê, đang tìm người chàng nào vậy mày? - Con Cúc cười khoái chí

Con Vân xuyết xoa:

- Chắc công chúa nhà ta đang nhớ anh Dũng đây mà.

- Ê, ờ. Tôi mày đang có mà nói bậy à nha. Ai thêm nhớ anh ta chứ. Hừ! - Tôi đứng mất cả người.

Bỗng con Cúc giật tôi giật trên tay tôi, nó ré lên:

- A con này giỏi u chứ em nè, tình cảm anh Dũng gửi cho nó nè Vân.

- Mày đang có nói bậy!

Con Vân vui cười mồm cười, vờ a lảng qua những dòng chữ sến súa đó nó hét toáng lên:

- Trời, tình thật mày. "Gửi Quê nhà thân mến" rồi còn "Cho mình làm quen" đúng là đứng là đứng mùi cười người! Mà thằng chú Quốc Anh là ai vậy? Tên nghe lạ hoắc à?

Tôi bực bực giật tôi giật mồm cười:

- Thôi tôi mày tha cho tao nhé. Hừ đi chứ yêu vui chứ đừng chửi tôi mất óc. - Tôi thì mất hết cả đầu rồi vui nhào tôi giật đứng nhào vào sọt rác.

BÀI D THI S 6

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ sáu, 27 Tháng 10 2017 05:48 -

Nhân Vân ngăn lại:

- Y y, ngói ta nói nhữ thế này thì mày phải viết thế đáp lại chứ, chứ làm bần thôi mà!

- Tôi mày muốn làm gì thì làm đúng quá mức là được. - Tôi vội úp mặt vào bàn, mức cho hai con nhữ nhữ nhữ y làm gì thì làm.

Tôi vội nói dứt câu, lũ bần tinh nghịch đã nhanh tay xé "rút" mặt tôi giở trong tập, hí hửng viết: "Gửi bạn Quốc Anh, mình vô cùng ngạc nhiên vì bạn góp mặt tâm hồn "thanh thản" giữa chốn trần gian thì "sinh tử" đầy cam go, nơi tình làng nghĩa xóm, mình đừng ý thức làm quen của của. Nhưng chú ý mặt đi u là lớn sau nhữ thế ng cái gì ăn được chút nha, mà ăn được vãn của đ, phải mặt viết ba thế mặt được nha. Vì mình còn có hai đứa bạn thân "đồ thế ng" nữa. Gửi bạn của thân - Quốc nh"

Con Cúc viết tôi đâu thì nhân Vân ôm bụng cười tôi đó. Nó nhao nhao lên:

- Vây là thế này tôi mình bị thu rồi hen!

- Chả sao, có quà tập cho chị em mình ăn khuya rồi.

Tôi nhìn Cúc ái ngại:

- Mày viết vậy có ác quá không?

- Ác gì mà ác! - Cúc quỵ quỵ - Không chừng tao viết được đuôi cho mày cũng nên!

Vây cười hi hi, Cúc hí hửng dứt lá thế hời âm vào ngăn bàn tôi hết nhữ vây lập mặt chỉ công gì đó hi nhữ hách nhữ.

BÀI D THI S 6

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ sáu, 27 Tháng 10 2017 05:48 -

Ngày qua tháng lại, cái tên Quốc Anh đó vẫn gọi tôi và quà kèm theo cho bạn tôi đều đặn: lúc thì ba trái lựu, lúc ba cây kẹo, lúc ba chiếc bánh tráng... Tên đó tâm lý phải! Mọi lần được thấy bạn, tôi có cảm giác gần gũi khó tả, nhưng bạn cứ thấy bạn gọi tôi gọi bạn bè, lúc thì hỏi bài tập, khi thì hỏi xin ý kiến về mấy vấn đề nan giải. Nói chung cứ xoay quanh việc học nên tôi khá là an tâm.

Một hôm nhớ Cục nguyệt tôi và nhớ Vân lại với với một nghiêm trọng:

- Không thể nhớ được, chúng tôi thì mình cứ viết thư qua lại mà không biết một "giám đốc cung cấp thực phẩm" cho họ?

- Hay là mình đi tìm tên Quốc Anh đó đi. - Vân liếc tôi hỏi: Tìm anh chàng Quốc Anh đó nha mày.

- Ờ, tùy thôi mày. - Tôi đáp với mình nói - Nhưng bạn cách nào cứ chờ?
Con Cục đưa ra một kế hoạch đã chu đáo bạn thì trình:

- Thế này, chiều nay lúc 4h tôi mình đi học rồi nộp vào đâu đó xem tên nào là thực phẩm.

Chúng tôi tán thành với ý kiến của con Cục. Quả thật, tôi cũng khá tò mò về chàng Quốc Anh này, tôi đang không thân không thích tôi cho bạn tôi nhưng quà, không biết dùng mớ của của ta nhớ thế nào? Có gì trong trí tưởng tượng của tôi không? Chiều hôm đó, bạn tôi phớt lờ đứng sau bạn cây trước cửa lớp, đợi hết học sinh ra về. Bạn tôi chợt nháy mắt lên, tìm tôi đứng thành thịch khi thấy một tên tôi nộp bên cửa vào đặt lá thư vào ngăn bàn tôi. Con Cục bạn nháy vào, hét toáng lên:

- Ái chà, hóa ra của là thực phẩm đứng sau những lá thư nhớ? Quốc Anh.

Tên đó gật đầu ngó tôi, hai tay run run cầm lá thư, chừa kẽ hở tí nào thì nhớ Vân chen ngang:

BÀI DẠY THI SỐ 6

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ sáu, 27 Tháng 10 2017 05:48 -

- Bạn này biết hết rồi ngen. Ông học lớp khác mà dám nói là cùng lớp nè, ông là ai, mau khai thật đi để được bạn này khoan học!

Tên đó nhìn tôi như ra vẻ cậu cậu trộm cướp ranh mãnh của hai đứa bạn.

- Tôi... tôi sợ gì thích. Tôi là Huy, học lớp bên cạnh, thực ra học lớp này không phải tôi gọi Quốnh mà là một người khác như tôi...

Con Cúc đỡ tay xuống bàn:

- À, à... còn chỗ mua trong vở này nữa à. Là ai, mau khai ra cho tôi!

- Là... là Dũng như tôi gọi cho Quốnh. Dũng viết, còn tôi chỉ là người đưa thư thôi. - Thầy Huy đáp ứng - Các bạn đừng nói với thầy Dũng nha, không khéo nó không cho tôi xem bài kiểm tra nữa!

Cuộc nói chuyện đang gay cấn thì bạn tôi bỗng hoảng hốt khi bác bỏ về học giờ:

- Các anh chỉ làm gì mà giờ này còn chảnh về nữa hả?

Như Cúc lưu ý theo tôi:

- Nhặt mày rồi nha Quốnh!

Con Vân phải hỏi thêm:

BÀI D THỊ S 6

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ sáu, 27 Tháng 10 2017 05:48 -

- Anh chàng Dũng mà con Quỳnh nhớ ngày nay ngày nào nó rồi hen?

Tim tôi nhớ đến một cô trong ngày, hai má nóng ran. Tôi nhớ đến tên nó, tôi chưa bao giờ có cảm giác vui mà tôi đã gặp con trai nào nhớ ngày với Dũng thì khác. Dũng là bạn con trai mà tôi muốn mà và nó phải nhớ. Dũng với anh học giỏi, bạn trai tôi hát hay, chơi thể thao giỏi, đặc biệt là cái tính linh lung khi con gái phải sắp thành hàng theo học. Tôi nên nhớ đến con gái tóc tai bù xù, cứ ngày cứ cảm vào máy quyên sách nhớ tôi càng không có cảm hứng. Tôi đã từng nghĩ vậy. Nhớ ngày giờ đây, cái tên Dũng "đáng nhớ" này là ngày tháng gì cho tôi suốt máy tu nay làm tôi nhớ rồi đến ngày không yên.

Sáng hôm sau và nhớ sáng kể tiếp, con Cúc và con Vân đã chuyển nhớ ngày quyên viết thì giờ đến giờ tôi cho tôi. Máy dòng tôi viết cũng nhớ khác thì nó là bao, nào là "Quỳnh Anh nhớ thì khi gì, ngành gì, mua vào trường nào" hay "ông đã ôn bài xong chưa". Nếu mà chuyển về nơi ra nhớ Trái Đất về quay xung quanh Mặt trời thì thanh xuân tuổi tôi tám cái tôi có lẽ sẽ không sống gió và bụi bệnh nhớ thì.

Một hôm, tôi đang loay hoay đến thì anh Dũng gọi thì tôi đến sau thầy Nam đã đến thì lúc nào không hay. Thầy gọi tôi gọi ra khỏi tay tôi, đôi lông mày thầy nhíu lại: "Gọi Quỳnh, tôi mai bận nhớ không? Mình mua học bạn đi xem phim và nói chuyện, nếu bạn đến ý thì 7h tôi mai tôi gặp Hòa Bình nhé!" Thầy Nam đến to lên, cứ lập ôm bạn học cứ nghĩ nghĩ, bạn học nhìn chăm chăm về phía tôi thì ý giờ hiểu, riêng chỉ có Cúc và Vân là lo lắng cho sẽ cảm ngoài ý mua của tôi. Thầy đến thì học xong bàn:

- Ra chơi xuống phòng giáo viên gặp thầy.

Đều lúc tôi nhớ quay ngược, tôi không tìm thấy một điểm mà anh thắng bạn trên kho nhớ không lẽ. Thầy Nam về nơi tôi nhớ khó nhớ trường, tôi cảm học sinh yêu đến nhớ những nhit, càng nhớ tôi càng thầy học để mình biết thì đây.

Đó là kho nhớ thì gian đến học nghĩ của tôi, với anh đến nhà đã thầy ba mẹ đón sẽ nhớ cách trách nhớ:

- Mọi người này tuổi đến mà yêu với chỉ đến. Có biết mà học công lo cho con ăn học không

BÀI ĐỀ THI SỐ 6

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ sáu, 27 Tháng 10 2017 05:48 -

h?

Ba tôi thì vô cùng thút vng:

- Đem đi n tho i v i máy tính ra đây, ba s c t đ n khi nào con thi đ u Đ i h c.

T i hôm đó tôi đã khóc, khóc r t nhi u. Cu n tròn t m ch n tôi v a khóc v a nghĩ mình đã làm sai đ i u gì? Minh và c u ta ch là m i quan h b n bè bình th ng, không, là do th y Nam, th y đã nghiêm tr ng hóa v n đ lên, tôi ghét ba m , gét c nh ng ánh m t gi u c t nhìn tôi ban sáng, ghét cái ng i tên Dũng đó đã ở đ u khi mình g p khó khăn? M c k cho h n ta đ ng đ i m t mình r p, ngày mai tôi s nh n l i v i dòng ch "Mình s đi, c u ch t nhé" cho b t c!

Ngày qua tháng l i, hôm thì m tôi ch tôi đi h c , lúc thì b tôi. Nh Cúc và nh Vân c ng h t l i chia s , nh ng lá th g i đ n trong ngăn bàn tôi đ u ch ng màng và cho chúng vào s t rác. Tôi b t đ u lao đ u vào sách v đ n c quên ăn quên ng vì lý do mu n th hi n cho ba m , th y Nam và lữ b n th y s sai l m c a h . Và k t qu cu i cùng cũng nh mong đ i, năm đó tôi đ u Đ i h c nhân văn, nh Vân thì đ u tr ng Y, con Cúc thì đ u tr ng Lu t. Hôm chia tay, b n tôi v a m ng v a vui c ôm ch m l y nhau, nh Cúc nói v i tôi

- Mà bi t gì ch a? Th ng Dũng đ u tr ng c nh sát đó mà!

- K h n ta. T không quan tâm! - Tôi g t ph t l i thông báo c a nh Cúc, qu th t, trong lòng tôi v a m ng v a trách. M ng vì cái tên l nh lũng y đã thành anh h c viên c nh sát, khoác lên mình màu áo xanh mà tôi v n h ng ng ng m . L i càng trách anh ta t i sao không g p tr c t p mình mà bày t . Nh ng câu h i y c khép l i mà ch a có l i gi i đáp.

Hôm nay, gi a Hà N i l nh giá, tôi b t ch t tìm ra h i m c a lòng mình. N u là tôi c a năm năm v tr c - m t thi u n ng ây ngô hi u th ng s nhào t i anh ta mà níu l y c áo đánh cho anh ta m t tr n và h i v nh ng câu h i bâng qu ngày y. Nh ng tôi hôm nay - cô gái tr hai m i ba tu i đã đ tr ng thành đ suy nghĩ v chuy n lúc còn th , bi t tìm ch c m xúc c a

BÀI D THI S 6

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ sáu, 27 Tháng 10 2017 05:48 -

mình, nghĩ là chàng có gì dám chắc là Dũng đã gọi cho tôi, nào là thằng Huy nói dối thì sao, càng nghĩ tôi càng buồn cười vì sự ngây ngô, ngốc nghếch của mình.

- Dũng đó hả? Ông khác quá làm tôi nhận không ra luôn. Đồ này công tác ở đâu rồi?

Dũng mỉm cười, giọng ân cần

- Dũng đang công tác ở Hà Nội. Quanh cũng làm việc ở Hà Nội hả?

- Đâu. - Tôi ở công đoàn phụ nữ phụ - Quanh làm phóng viên ở Tam Kỳ á, đừng quên đi công tác ở Hà Nội

Bỗng từ đâu, một cô gái với một chiếc quần phồng màu xanh lục lục gọi tên Dũng:

- Dạ, anh quen cô này hả?

Dũng nhìn cô gái lục lục ánh mắt thân mật, gọi tên tôi:

- Đây là Tuyet, vợ số của Dũng. Còn đây là Quanh, bạn học cấp ba của anh.

Tôi nhớ không lầm, hóa ra anh đã có bạn gái, anh chàng hỏi tôi về bạn bè thì ngày nay,... sau khi trò chuyện vui vẻ một hồi. Hai người đó dắt tay nhau ra về. Tôi nhìn mãi, nhìn mãi về màu xanh lục lục, quần thò tay ra ngoài, bất giác tôi mỉm cười, tuy nhiên tôi cảm thấy có điều gì đó không còn là con nít ngây ngô của chúng ta đã trưởng thành, cái tuy nhiên ghét thò tay, sáng nắng chói mắt. Đột ngột, thanh xuân khi tôi cảm thấy cảm thấy rùng rợn, tiếp xúc một nh cho bao hoài bão và ước mơ tôi trở thành cô gái với một chiếc quần trên đời. Dù thanh xuân là sóng gió thì ta vẫn muốn một đời sống đẹp đẽ mà cháy hết niềm đam mê.

Tôi lục lục nói ra và nhận tin cho ba mẹ: "Con gái yêu ba mẹ nhiều lắm!"

Tôi gọi mail cho thầy Nam: "Con vô cùng xin lỗi và cảm ơn thầy. Nhân ngày Nhà giáo Việt Nam con chúc thầy sức khỏe, hạnh phúc và luôn thành công trên con đường giảng dạy"

BÀI D THI S 6

Vi t b i Ban Biên T p

Th sáu, 27 Tháng 10 2017 05:48 -

Sau đó, tôi g i đi n cho nh Cúc và nh Vân: "Tao tìm đ c câu tr i r i t i mỳ !"

Thanh xuân c a tôi trôi qua th t đ p, th đ y!

-H t-